

"ביזטו מיינער"?

על כל אחד לשאול את עצמו: "אייכה?", האם היום אני שייך לרבי והולך יחד עמו קדימה לאן שהוא מוליך אותנו, או שמא אני נותר מאחור, עם כל ה"פעקליך" שבהן הדברים הטובים והישרים והאמיתיים והנכונים, אבל...

הרבי הריי"צ החל אז בעבודה נפלאה, באמצעות שלוחיו ותלמידיו הנאמנים, אשר נסעו מעיר לעיר ומכפר לכפר, עוררו יהודים, ארגנו מניינים לתפילות, סידרו שיעורי תורה למבוגרים ודאגו למקוואות על-מנת לשמור על טהרת המשפחה היהודית וכו'. אך גולת הכותרת הייתה הקמת "חדרים" ללימוד תורה ע"י תשב"ר – תינוקות של בית רבן. דבר זה היה כמובן לצנינים בעיני ה"יעווסעקציא" שניסו להילחם בו עד חורמה, אבל בעזרת ה' לא יכלו להם.

באותה תקופה היה הרבי הריי"צ מדבר ומעורר, בכל הזדמנות שרק הייתה, אודות דבר אחד ויחיד – **תשב"ר**. עד כדי כך הגיעו הדברים, שחסידי היו אז נוהגים לומר שאילו היו חותכים את אצבעו לא היה זורם ממנה דם אלא "תשב"ר" (הדברים נאמרו על משקל דבריו של כ"ק אדמו"ר הצמח צדק אודות אדמו"ר האמצעי, שאילו היו חותכים את אצבעו לא היה זורם ממנה דם אלא חסידות).

באחת ההתוועדות של הרבי הריי"צ באותה תקופה, בה נכח גם ר' מענדל, תבע הרבי כדרכו אודות העבודה הנדרשת – לשים הצידה את כל העניינים ולהשליך עצמם בעבודת הקודש של ארגון ולימוד חדרים לתשב"ר. באותה התוועדות נכח גם החסיד המפורסם הרה"ק ר' יצחק הורביץ הי"ד – המפורסם בכינוי "איציה דער מתמיד [המתמיד]".

ר' איציה היה יהודי קדוש במלוא מובן המילה, כמו גם חסיד ומקושר בכל ליבו ונפשו במסירות נפש אל הרבי. התמדתו הייתה לשם דבר שכן פיו לא פסק רגע מלימוד, עד כדי כך, שהיה נוהג לשים את רגליו בקערה עם מים קרים כדי שלא יירדם ויפסיק לרגע להגות בתורה בעיון ובעמקות. תפילתו, מידי יום ביומו, הייתה נמשכת שעות ארוכות מתוך דבקות והתלהבות עצומה. הפתגם הרווח עליו אמר שהוא "מתפלל כל היום ומתוועד כל הלילה". נוסף לכך שימש ר' איציה בתפקיד שד"ר, שלוחא-דרבנן, היינו, שהיה שליח של רבותינו נשיאינו "לקבץ גשמיית (לאסוף כספים) ולזרוע רוחניות".

במסגרת תפקידו זה היו יהודים נגשים אליו ומבקשים להתברך מפיו, ואז היו נראים ממנו

מספר המשפיע הרה"ח ר' מענדל פוטרפס:

היה זה בשנים הראשונות לנשיאותו של כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ נ"ע, כאשר הוא התחיל בעבודת הקודש של ארגון המחותרת המסועפת של הישיבות, ה"חדרים" וכל שאר ענייני הקדושה, בכל רחבי ברית-המועצות.

המצב היה אז קשה מנשוא, שכן אנשי ה"יעווסעקציא" (המחלקה היהודית של המפלגה הקומוניסטית), שקראו לעצמם

חברת מפירי הדת, עשו כל אשר לאל ידם כדי לפגוע ולהרוס כל חלקה טובה במוסדות התורה. "חוק חינוך חובה" הכריח את כל ההורים לשלוח את ילדיהם לבתי הספר הממשלתיים, שהיו כמובן מלאים בכפירה מוחלטת וב"חינוך מחדש" כנגד האמונה בה' ובתורתו.

הקומוניסטים, שהיו שיכורי נצחון מהצלחתם לכבוש את המדינה ולהשליט בה את הקומוניזם בכל התחומים, ובמיוחד הקומוניסטים היהודים, חברי ה"יעווסעקציא", שרצו להוכיח יותר מכולם את נאמנותם לשיטה החדשה, פעלו בנחישות בכל השיטות ובכל האמצעים כדי להשיג את

מטרתם הזדונית והנלוזה. מחד הם הפעילו כוח ברוטלי נגד כל העומדים בדרכם ונגד כל מי שלא נכנע להוראותיהם, ומאידך נקטו בכל אמצעי השכנוע השכלי והרגשי, כאשר הם עורכים משפטי ראווה ובכל הזדמנות שמים את היהודי שומר המצוות, ובפרט את בחורי הישיבות, ללעג ולקלס, כ"פרזיטים", "אוכלי לחם חינם", "מוצצי לשד דמם של העמלים" וכיוצא באלו.

עם הרב לוי יצחק גינזבורג

משפיע בישיבת תות"ל המרכזית – כפר חב"ד

"מופתיים". סיפרו שפעם נכנס אל הרבי הרש"ב נ"ע וביקש "תיקון" על כך, באומרו שיהודים באים אליו עם צורות צרותיהם ואין הזמן גרמא לחכות עד שיגיע אל הרבי לבקש ברכה עבורם, שלכן הוא מצייר את פני הרבי ונותן להם ברכה והברכות מתקיימות. למרות שהוא אמנם יודע שאין זה אלא בכוחו של הרבי, אבל הם – היהודים המבקשים את הברכה – חושבים שזה הכוח שלו, של ר' איציה, ומעריכים אותו, ועל כן מרגיש הוא צריך לבקש "תיקון"...

ובכן, יושב לו ר' איציה באותה התוועדות, בה הרבי הריי"צ לא פוסק מלתבוע, לבקש ולהפציר בכל לשון של בקשה: "תשב"ר, תשב"ר, תשב"ר"... והנה לפתע פונה הרבי ישירות אליו, אל ר' איציה, ואומר לו: **הער זיך איין, איציה! טוסטו אין תשב"ר, ביזטו מיינער. און טאָמער נישט, ביזט טאָקע איציה, אָבער...** [הקשב ושמע, איציה! אם אתה פועל בתשב"ר, אזי הינך שייך אליי. אך אם לא, אמנם אתה איציה, אבל...].

כלומר: יכול אתה להיות קשור ודבוק עם הדברים הגדולים והנפלאים ביותר, ענייני קדושה ואלקות, ענייני עבודת ה' והתקשרות ושלחות, אולם כאשר הרבי דורש תשב"ר, תהיה מי שתהיה, אם רוצה אתה שייכות לרבי, עליך להניח הצידה את כל העניינים ולעסוק בתשב"ר. באם ח"ו אינך עושה כך, הרי למרות כל מעלותיך הגדולות והנפלאות – אין אתה שייך עתה לרבי!

היום, כאשר הרבי דורש ותובע ללא הרף להניח הכל הצידה, שכן "הדבר היחיד שנוטר בעבודת השליחות" – לא פרט חשוב ואף לא כלל חשוב וגם לא רק העיקר, אלא הדבר **היחיד** שנוטר – הוא "קבלת פני משיח צדקנו בפועל ממש", שלכן תובע הרבי שכל העניינים וכל העבודות צריכים להיות מלאים וחדורים לגמרי בעניין זה, "כל ימי חייד" הינם אך ורק כדי "להביא לימות המשיח",

– הרי שמי שמתעסק בכל העניינים הגדולים והנפלאים של עבודת ה' והתקשרות ושלחות וכ"ו וכ"ו, אך לא בעניין זה, חייב לשאול את עצמו: מה השייכות שלי עתה לרבי?

בשבת פרשת ויגש תשמ"ז, השבת הראשונה אחרי "ידין נצח" ביום הבהיר ה' טבת, דיבר הרבי כי מעתה, מיום שלישי שהוכפל בו כי טוב (ה' טבת חל אז ביום שלישי בשבוע) מתחיל זמן חדש ותקופה חדשה. מעתה לא נותר אלא עניין אחד ויחיד: "עמדו הכן כולכם לבניין בית המקדש השלישי בגאולה האמיתית והשלימה".

ידוע שיחסו של הרבי שליט"א למשפט הספרים לא היה כאל משפט רגיל, אלא הרבה הרבה מעבר לכך. הרבי ראה זאת, והוא דיבר על כך במפורש ובאריכות במיוחד בשיחת זאת הנוכה היתש"ו, כ"פטברורג", כהשתקפות של משפט שנערך למעלה, על הדרך המיוחדת אותה סלל הרבי שליט"א בדור השביעי, דרך

שאמנם מבוססת ומיוסדת על כל הדורות הקודמים, אבל היא מתקדמת הלאה בצעדי ענק אל המטרה והתכלית, להמשיך את השכינה לא רק מרקיע לרקיע, אלא מן הרקיע לארץ. למלא את העולם כולו אלקות, גם את התחתון והחיצוני ביותר, את החוצה שאין חוצה חוץ הימנו. שגם מתוך האינטרנט והוידאו, מה"טיימס סקוואר" ומהתחנה המרכזית, מתאלנד ומטוקיו ומניו-זילנד. שמכל השלטים והסטיקרים, ה"גימיקים" למיניהם, תפרוץ ותבקע האלקות, יהיהדות והחסידות, המלך המשיח והגאולה.

על דרך הקטרוג שהיה בימי שבת אדמו"ר הזקן בפטרבורג, גם כעת היו למעלה טענות. הייתה טענה שהעולם עדיין לא מוכן לזה, שזה הוביל לכך שבאותו משפט העיזו לטעון שזו אינה ליובאוויטש המקורית, "ליובאוויטש איז נישט אַקטיב!" והרבי הגיב: למרות שכולם רואים שזו טענה מגוכחת ומופרכת מעיקרה, אבל מכיון שהראו לנו מלמעלה גם טענה כזו, צריכים אנו ללמוד גם מכך הוראה. וההוראה היא, שעכשיו צריכה להיות כזו "אקטיביות" ופעילות בליובאוויטש, עד שכל מה שנעשה עד עתה ייחשב כ"לא אקטיב!"

וכשם ש"אחרי פטרבורג" התחיל רבינו הזקן את דרך חסידות חב"ד באופן רחב וגדול ועמוק, הרבה יותר מאשר היה לפני כן, כך אחרי ה' טבת התחיל הרבי בהכרזה שזהו זמן חדש ותקופה חדשה, תקופה שבה לא נותר עוד מאומה, אלא לעמוד הכן לקראת משיח.

עד כדי כך הייתה עוצמת הדברים, שהרבי הוצרך להבהיר ולהדגיש מיד שאין הכוונה ח"ו להפסיק באיזשהו נושא, והכל חייב להימשך בכל השטורעם וביתר שאת, אלא שעתה ההדגשה היא שהכל צריך להיות מלא וחדור באותה נקודה אחת ויחידה, משיח וגאולה.

ואם יטענו, אומר הרבי אז, שאלו הם "ווילדע רייד", דיבורים פראיים, אין לחשוש מכך, מכיון שכן היא האמת על פי

תורת אמת. את האמת הזו יש לומר בבירור ובקול רם ולא להתחשב ב"מה יאמר על כך העולם", בפרט שעתה העולם כבר מוכן לכך, כך שכאשר יאמרו הדברים בתוקף ובדרכי נועם, הם יתקבלו ויפעלו פעולתם.

וכמו כן, ממשך הרבי ואומר באותה שיחה, כאשר ישנם הטוענים ש"ספדו ספדייא וחנטו חנטייא", צריך לומר בפירוש את המציאות האמיתית על פי תורת אמת, ולא לחשוש מה יאמר על כך העולם. מכיון שכך היא האמת על פי תורת אמת, הרי צריך לומר זאת בפירוש, מה גם שהעולם כבר מוכן לשמוע ולקבל זאת, כאשר יאמרו זאת בתוקף ובעימות, כדרכה של תורה. וכן בנוגע לארץ ישראל, יש לומר בפירוש את המציאות האמיתית על פי תורת אמת, בה מאמינים

יושב לו ר' איציה
מתמיד באותה
התוועדות, בה הרבי
הריי"צ לא פוסק
מלתבוע, לבקש
ולהפציר בכל לשון של
בקשה: "תשב"ר,
תשב"ר, תשב"ר"..."
והנה לפתע פונה הרבי
ישירות אליו ואומר לו:
הקשב ושמע, איציה!
אם אתה פועל
בתשב"ר, אזי הינך
שייך אליי ("ביזטו
מיינער"). אך אם לא,
אמנם אתה איציה,
אבל...

עד להגדרה הנחרצת שנאמרה בכינוס השלוחים תשנ"ב, הגדרה שקבעה כי "הדבר היחיד שנשאר בעבודת השליחות הוא לקבל את פני משיח צדקנו בפועל ממש",

ועד לשנים תשנ"ג-תשנ"ד, שאז הייתה ההסכמה הפומבית לעיני העולם כולו – הסכמה שלצידה גם עידוד, כידוע וכפורסם – להכרזת "יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד".

ה עובדה שזהו זמן חדש ותקופה חדשה – הוגדרה ע"י הרבי עצמו, לא פעם ואף לא פעמיים. העובדה שהדרישות והתביעות עתה הם לא (רק) מה שדרשו מאתנו קודם – נאמרה גם היא במפורש ובהדגשה ע"י הרבי שליט"א עצמו. כל אחד מאתנו צריך לשאול את עצמו אליבא דנפשיה:

גם אם נניח שאני בדרגתו של "איציה דער מתמיד", ואני באמת מתעסק בכל העניינים הגדולים והנפלאים של עבודת ה' והתקשרות ושליחות וכו' וכו', אבל כאשר הרבי תובע שכל העניינים וכל העבודות – "כל ימי חיך" – צריכים להיות מלאים וחדורים לגמרי בעניין "להביא לימות המשיח", כאשר הדבר היחיד שנותר הוא "קבלת פני משיח צדקנו בפועל ממש", האם היחס שלי לדברים אלו מאפשר לרבי להתייחס אלי באופן של "ביזטו מיינער [=אתה שלי]"? על כל אחד לשאול את עצמו ללא הרף: "אייכהז", האם היום אני שייך לרבי והולך יחד עמו קדימה לאן שהוא מוליך אותנו, או שמא אני נותר מאחור, עם כל ה"פעקלאך" שבהם הדברים הטובים והישרים והאמיתיים והנכונים, אבל...

ולואי שנתאחד כולנו סביב השליחות היחידה שנותרת ונזכה בקרוב ממש להתגלות הרבי, לפניו נשוב ונכריז:

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

גם הגויים, על פי מה שכתוב ב"בייבל". העולם מוכן לקבל את הדברים.

כך דיבר הרבי בתחילת אותו זמן שהגדיר כ"זמן חדש ותקופה חדשה". אלא שהדברים לא השתנו בבת אחת, אלא אט אט בסדר והדרגה. הרבי החל מאז (כמה) שבועות אחרי ה' טבת, וגם זה בסדר והדרגה, ביטויים נחרצים פחות ואחר כך יותר ויותר) לומר שכבר סיימו גם לצחצח את הכפתורים האחרונים, למרות שעד אז הנוסח היה כל הזמן שצריך לגמור לצחצח את הכפתורים האחרונים. יותר ויותר החל הרבי לדבר ולמלא את כל ההתוועדות ואת כל המציאות בענייני משיח וגאולה, עד שכל סגנון השיחות השתנה לגמרי (וכפי שהרבי דיבר על-זה בהתוועדות דחג הפורים תשמ"ז).

הדברים קיבלו תאוצה מיוחדת, בכל המובנים הנ"ל, במיוחד החל מהסתלקות הרבנית חיה מושקא נ"ע, בכ"ב שבט תשמ"ח. גם את התאריך זה ציין הרבי (בשיחת כ"ב שבט תשנ"ב) כהתחלת התקופה החדשה.

ועוד יותר החל מיו"ד שבט תש"נ, מלאת ארבעים שנה לנשיאות, שאז אומר שוב הרבי כי מתחילה כאן תקופה חדשה, של "קאי אינש אדעתיה דרביה", שכן עתה "נתן ה' לכם לב לדעת ועיניים לראות ואזניים לשמוע".

עד לסגנון המיוחד והדרישות והתביעות המיוחדות של שיחת כ"ח ניסן תש"א, "עשו כל אשר ביכולתכם", והולך ומוסיף בתקופה שלאחר מכן, ככתוב ומבואר ומפורסם על גבי ה'דבר מלכותי משיחות תש"א תשנ"ב,

ואם יטענו, אומר הרבי, שאלו הם "ווילדע רייד", דיבורים פראיים, אין לחשוש מכן, מכיון שכן היא האמת על פי תורת אמת. את האמת הזו יש לומר בבירור ובקול רם ולא להתחשב ב"מה יאמר על כך העולם", בפרט שעתה העולם כבר מוכן לכך. וכמו כן, כאשר ישנם הטוענים ש"ספדו ספדייא וחנטו חנטייא", אומר הרבי שצריך לומר בפירוש את המציאות האמיתית על פי תורת אמת!